

Varför sviker majoriteten de svårast sjuka i livets slutskede?

INTERPELLATION

Vården i livets slut måste vara den mest mänskliga vården vi har. Den ska lindra, bära och ge trygghet oavsett bostadsort, diagnos eller livssituation. Tyvärr ser vi idag en oroande utveckling inom Region Uppsala.

Läkare har slutat och sjuksköterskor och undersköterskor går på knäna. Specialiserade lokaler på Genetikvägen har övergetts och patienter hamnar istället i 100/101-huset, en klinisk och stressig miljö som inte är värdig den palliativa vården. På Genetikvägen fanns plats för lugn, ljus, trädgård och omsorg i detalj. Förutsättningar som gör en avgörande skillnad för patienter och närstående i livets sista tid.

Uppföljningar och rapporter visar dessutom på fortsatt bristande ledning, svag kompetensförsörjning, för få vårdplatser och utebliven förstärkning av det palliativa konsultteamet. Den samverkande organisation som beslutades 2024 har aldrig fullt ut införts. Svenska palliativregistret visar att kvaliteten är ojämn, samtidigt som antalet specialiserade platser i länet är långt under europeiska rekommendationer.

Med anledning av ovanstående vill jag fråga Neil Ormerod, sjukhusstyrelsens ordförande:

- Varför har beslutet från 2024 om en fungerande samverkande organisation inte genomförts, trots att uppföljningen nu visar att det brister?
- Vilka åtgärder avser styrelsen att vidta för att stärka kompetensförsörjningen och det palliativa konsultteamet, och är det inte dags att våga ta in hyrpersonal om det är det som krävs för patientens bästa?
- Hur ska regionen säkerställa att patienter inte hänvisas till olämpliga lokaler som 100/101-huset, utan får vård i en miljö som präglas av lugn, värdighet och omsorg?
- Hur ska regionen säkerställa full rapportering till Svenska palliativregistret så att kvaliteten i vården går att följa upp och förbättra?

Malin Sjöberg Högrell (L)

Regionråd

2025-09-13